

Landet, det saakaldte Ting-Cyre (eller rettere Thing-Cyre, da Cyre betyder Dre og der fremdeles paa dette Sted i tidligere Tid har været holdt Thing, hvilket blandt Andet sees af nogle derliggende Ruiner af et gammelt Thinghus). Imellem Ting-Cyre og Fjordens Munding ligger en stor Bugt, en Ydrehavn eller Drlogsbred, bestyret af et andet Dre, Sveins-Cyre og stor nok til at rumme en mægtig Flaade; den egentlige Indrehavn er indenfor Ting-Cyre. Imellem Fjordens Munding og Ting-Cyre ligger der ikke mindre end 4 Byer, i Kløften mellem Fjeldene ned imod Spøens Bredder, og tage sig stolt ud med deres Kirker og Bygninger; de to, Graun og Sandar, ligger paa Syd siden, de to andre, Rupt-Dal og Myrar, paa Nord siden. Paa „Drlogsbred“, der ogsaa kaldes Høgedals-Bugt, ligger en stor Drlogsmænd til Ankers; paa Stortoppen vaier ingen Vimpel, som paa et almindeligt enkelt Krigsskib, men en Commando-Stander, hvilket tyder paa, at Skibets Chef, en høitstående Søofficer, Commandeur af Vreslegionen og Ridder af Bathordenen, fører en Flaade og ikke et enkelt Skib alene, og gjør Du en Vandring udenfor Fjorden, da vil Du ogsaa see hele denne Flaade, noget over 200 Krigsskibe, som ligger spredte langsmed Kysten i en ringe Afstand fra denne.

Og hvor ligger saa denne værdifulde „Dyrefjord“, dette andet Sebastopol, som kunde være af Betydning for den europæiske Rigevægt? Er det en fransk, engelsk, russisk eller amerikansk Drlogshavn? Er det en Bugt ved Sahle eller Danzig, som Preussens peger hen imod som Station for den tilkommende tydske Flaade? Nei, laae den ved et af disse Lande, eller paa et saa beleiligt Sted, saa var det, at dens Betydning vilde blive stor; men hvor den nu ligger, høit oppe mod den nordlige Ende af Islands Vestkyst, er den knap en Rubin i Kongen af Danmarks Krone. De stolte Fjælde, som omgjerde Bugten, ere ikke grønne, græs- eller vinbeplantede Høider, kronebete med Fæstningsværker eller ærværdige Ruiner, men sneklædte gule Fjælde, uden Krat og Stov, hvor Sneen ikke alene dækker Toppene, men strækker sig i lange Strimler gennem Dalene lige ned til Søen; en stærk Nordvest-Vind blæser ofte midt i den bedste Sommertid ind gennem Fjorden, og fører den grønlandste Vistaaage med sig, thi denne er vor nærmeste Nabo og vor Havn ligger tæt ved den nordlige Polar-kreds. De 4 Byer ved Bugtens Bredder ere ikke Stæder som London eller Hamborg, men bestaae hver af et tjæret Stuur med en hvid Flagskang — Kirken —, omgivet af nogle saa, islandste Steenhytter, de saakaldte Vaier. Der lever ved denne Fjord vel omtrent 1000 Mennesker, Fiskere og Gaarehyrder, mest fattige og tarvelige Folk, der henflæbe deres Liv mellem Vand, Sne og Is, lykkelige for hvert Græsstraa, som Vaarens Sol sender til deres Dale. Græsset er graat, kort og tyndt; men Elvene ere mange, Vandet klart, koldt og lædskende; Huset er lille, med flere afstakke Rum, imellem tykke Mure, dannede af Steen eller Jord; der er laut og ubyre mørkt i disse Rum, en klam og uren Atmosfære, lave Døre, saa at man næsten maa krybe paa alle Fire for at komme igennem dem, og en mindre behagelig Løverøg, som strækker sig fra Kjøkkenet gennem de andre Værelser. Gaae blot forsigtigt fra i disse Rum, ellers træder Du paa en Hund, som ligger og sover paa et Gaarestind, eller Du snubler over en Sengenaut og falder om i Sengen til den gamle, syge Mand eller Kone, som ligger der, eller Du støder imod den gammelbogs Bænk, der staaer ved det usle lille Bindue langt ude i Muren. Fra det inderste Rum glimter lidt Lys imøde, her kan Du gaae ind; et lille Bindue med 4 smaa Ruder giver Lys nok til at vise Dig et Bord og nogle Træstole, hvor Du sætter Dig ned og nyder de gjeftige Beboeres sidst hjembragte Mælk; skalde denne smage lidt af Løverøg fra Kogningen, saa læg ikke Mærke hertil, den berømte stoffte Whisky er jo ikke genuine, naar den ikke smager af Løverøg. Vil Du see Omegnen, saa bed Sølanderne om hans Hest, Du faaer den strax for en ringe Godtgjælfelse; en Kartoffelsæk med en Gjerd om er en god Sadel, og en Snor om Hestens Snude en ligesaa god Tømme; Hesten gaar nok, hvor den skal gaae, og den kan føre Dig om paa Veie, hvor Du neppe selv kunde komme frem. Falder Du af engang imellem, saa sig op igjen, det er Noget, man maa vænne sig til.

Den omtalte Drlogsmænd er en fransk Corvet eller Let-fregat, omtrent som vor Galathea; den kommer herop om Foraaret og holder Station, deels i Dyrefjorden, deels ved Reykjavik, til om Efteraaret. De 200 og nogle Skibe, som ere den underlagte, ere franske Fiskere, mest Skonnerter og Luggere, der fra Havets Bund paa over 100 Favnes Dybde hente de Mariteter, som senere skulle pryde Pariserens Borde og lækfre deres Ganer. I Frankrig skal man efter Sigende sætte megen Pris paa Klippfisk — hos os er den ikke særlig yndet i det Hele —, men hvor Mange tænke vel paa, hvad Ondt de Mennesker lide, som hente Fisker hjem fra de kolde Hæve, og hoormeget de gaae igennem paa deres raare og fugtige, mange Gange farefulde Expeditioner. Corvetten ligger som Patriark i Fjorden, og en lille Drlogsbred, som er i Følge med den, løber om imellem Fiskerne fra Nord til Syd, som en Hund i en Gaarestol, og af og til løbe Fiskerne ind i Bugten til Patriarken for at reparere, forsyne sig med Et og Andet, og snylte sig til lidt Søstik imellem Fjeldene. Det er i det Hele et velorganiseret Corps.

Til denne interessante Dyrefjord ankom vi med Struecorvetten Heimdal, der iaar er Cadetstib, paa vort Kryds i disse Farvande den 9de Juni om Middagen, og ankrede tæt ved den franske Corvet, med hvilken vi veglede de sæd-

vanlige Høflighedsberiser. Vi havde om Natten og Dagen før krydset om imellem Fiskerne, saa at vi buvede Fjorden an Nord fra, og da Franskmændene saae den store Dampet komme omkring Pynten og styre indester, opstod der alle mulige Formodninger og Gissninger hos dem, hvad det vel kunde være for en fremmed Person der kom herop for at forstyrre deres vante No. Der naae ikke mange Efterretninger fra Europa til denne fjerne Bugt, og hvorledes Sagerne stode til i Hjemmet, hvilken Krig der var udbrudt eller om der endnu herskede Fred, vidste de ikke, saa at de befavede sig paa at modtage en Fjende og gjorde klar til Slag. Da vi kom saa nær, at det røde Flag med Splitten og Korset kunde skjæles, slog Hjertet igjen roligt og Kanonerne bleve surrede. Ved Franskmændene laae vi til næste Dag, som var Søndag, og da vi havde holdt vor Parade for Chefen (om hvilken Ceremoni Bournonville har givet Kjøbenhavnerne et fortrinligt Billede i sin nye Ballet) og vor Gudstjeneste, blev Dampet fat op og vi løb ind i „Indrehavnen“, indenfor Ting-Cyre, hvor Fjordens Handelssted ligger. Et af Cadet-Messens Medlemmer optog et Prospect af Situationen, som jeg her sender Dem til Optagelse i „Illustreret Tidende“; det vil give en god Fremstilling om Syd siden af den Fjord, jeg har søgt at beskrive i korte Træk. „Heimdal“ ligger i Forgrunden med et Par af sine Fartøier slæbende; indenfor sees Handelsstedet paa Ting-Cyre med sit vaierende Flag, og tilvenstre for denne en dansk Skonnerter, en Speculant, som sælger sine medbragte Varer og bringer islandste tilbage; der laae endnu en dansk Skonnerter, men længere tilvenstre end Tegningen naaer. Til Høire sees man ud i Høgedals-Bugten, hvor den franske Corvet ligger tilankers tilligemed en Fisker-Skonnerter, og den yderste Pynt, som sees paa Tegningen, er det sydlige Hjørne af Indløbet, hvis Afstand fra os er noget over to danske Mile.

Da vi vare komne tilankers og Messen havde faaet sin Middag (hvortil naturligvis hørte Fisk, Høfligheder og andre gode Ting, kjøbt af Landets Fiskere, 60 Pund for een Rigsdaler), fik Cadetterne Lov til at gaae iland og spadere lidt paa Strandbredden; men det varede kun kort efter Landstigningen, før vi fra Skibet saae en Mængde mørke Pletter, som bevægede sig langsad Fjeldryggen, og Kikkerten viste snart, at disse Pletter bare sribede Veentlæder og blanke Dolke. Danmarks haabefulde Ungdom, de tilkommende Søhelte, vore Børn, som vi følge med Dpmærksomhed og Interesse, vare kralede den lige Bei op af Fjeldstrænten, over Steenblokke, Sne, nefaldende Steen og Jord, og havde naaet Toppen »in less than no time«. Vi maatte Fjeldets Høide trigonometrisk den næste Dag, det var 1075 Fod høit. Der var imidlertid en Ting, som vor Ungdom ikke havde tænkt over — og hvem kunde vel ogsaa forlange det —, og det var, at naar man er kommet op, saa skal man ned igjen, hvilket var vanskeliggere end Opstigningen, navnlig efterat denne havde medtaget en Deel af Kræfterne. Langs ad Fjeldryggen lod det sig nok gjøre at passere, men lige ned kneb det, og flere Partier traf omkring ad forskellige Veie. Jeg var ved Fjeldets Fod Vidue til Nøgles Redstigen, og noget mere Comiss har jeg ikke laange seet; man hørte en Raalen af nefaldende Steen, forskellige Stemmer, som tiraabte hinanden saa tydeligt, at jeg kunde forstaae hvad de sagde, og ved at forfølge disse Veiledere fik jeg Vie paa de mørke Skikkelse, som bevægede sig nedad; der var et Skred, hvor Foden gled og Armene jægte i Luften; der var en stor Steen, som der maatte krybes over paa Hænder og Fødder; der laae nogle løse Steen, som gled bort under Fødderne, saa at Bedkomende usfrivillig fattede sig lige ned, og blev sidende lidt for at puste; hele Perionen var i bestandig Bevægelse, med krummene Knæ og balancerende Arme, og efter lang Strid og Stræb lykkedes det at naae ned. Nogle gjorde en lang Omvei og ledjede deres smaa Kammerater for at hjælpe dem over de farlige Stæder; oppe paa Fjeldet sloges man med Sneebolde, i hvilken Veg mine Vejlagere og jeg ogsaa toge Deel, da vi gennem en høi Kløft vare naaede over til den anden Side. Man maa nemlig ikke troe, at de Vædre, Skibets Stab, holdt sig for gode til at krale paa Fjeldet, det er, foruden Ridningen og Fuglejagten, den bedste Afspredelse, som man kan forskaffe sig i Dyrefjorden.

Om Mandagen blev der foretaget en Fartois-Expedition med alle Cadetterne i tre Baade op til Bunden af Fjorden, hvor et prægtigt Vandfald blev taget i Besjyn. Touren begyndtes af det fjerneste Veir, en Collation, som var bragt med, blev nydt i det frie paa Landjorden, hvor Solen skinde saa varmt, at man trædte om i Skjortærmer som paa en varm Sommerdag hjemme i bore Skove, stødte den omgivende Sne og de gule Steen tegnebe paa alt andet end en sjællandsk Sommerfod. Tilbageveien glemte heller ikke at minde os om, hvor vi vare; vi havde omtrent 1½ Mil af roe op, det blæste en let Brise ind fra Søen, men denne Brise var saa kold, at den trængte igennem Kavaier og vandtætte Regnkapper. Saaledes er det yndige Klima paa Dyrefjorden.

De næste Dage gif med Skibsvælfser, Roning, Jagt, Ridning og allehaande deels nyttige, deels underholdende Afspredelser, indtil Onsdag Eftermiddag, da vi lettede og, efter at have vekslet en Afstedshilsen med vor franske Nabo, forlode det islandste Eldorado og igjen begave os ud blandt Fiskerne. Vi kom denne Aften saa høit Nord paa, at vi naaede Polar-kredsen, og da det var midt i Juni Maaned, vilde Solen ikke forlade Himlen om Natten. Veiret var smukt og klart, Alle glædede sig til at see Midnatsjolen, men da Kloften var

henad 10, kom den grønlandste Vistaaage over os og dækkede baade Himmel og Hav; Skuffelsen var stor, men dog gif man op og med ad Dækket og haabede paa gunstigt Veir, selv Chefen vilde ikke gaae til No — og vor Udholenhed frenedes med Held. Kloften lidt over 11 gled Taagen ind over Land, Solen viste sig i sin fulde Majestæt, og nu fulgte vi den lige til Midnat, da den som en stor rød Kugle skinnede ud over Habet og Luften, hvor de trætte Fugle stoffede sig omkring og ikke vidste, om det var Nat eller Dag, eller naar Tiden kom, da de kunde gaae til Hvile. Det forstaaer sig af sig selv, at alle Cadetterne bleve vækkede og kaldte paa Dækket for at see Midnatsjolen, og at Instrumenterne kom frem og Observationer anstillede i Anledning af den sjældne Gjest, som om det var en ganske anden En end den, der om Dagen stænkter os af sin Overflodighed.

Denne korte Skildring af en Episode i Cadetstibets Togt har jeg, Herr Redacteur, troet muligens kunde interessere idetmindste dem af Deres Lesere, som have Slægt eller Venner ombord hos os, og jeg tilsender Dem den derhos til Optagelse i Deres ærede Tidende, stjøndt den er nedskrevet i nogen Hast. Smorgen forlade vi Island og fortsætte vor Reise videre, vesten om Irland til Cherbourg i den engelske Kanal.

Struecorvetten „Heimdal“ ved Reykjavik, den 16de Juni 1860.

Deres ærbødige

Breve fra Paris.

V.

Den 8de Juli 1860.

Fra Peter til hans gamle Veninde, Huusjomfruen.

Fortræffelige Jomfru Andren!

Motag min ufrømteste Tak for Deres hjemkomne Brev af ingen Dato. Det er dog vist og sandt, at der er Ingen, som forstaaer at skrive Breve som De. Medens min Onkel, Assessoren, fylder hele sin Epistel med overflødige Formaninger, medens min Ven, Kandidaten, skriver tre Sider fulde af dybsindige Reflexioner, som man her kan kjøbe for en halv Franc Bindet, og medens min Svoger, Grosfereren, har betalt Postpenge for at meddele mig, at han ikke har Noget at skrive om, har De med den Dem eiendommelige praktiske Sands forstaaet at samle Alt, hvad der kunde interessere mig i Deres „Par Limier“, som De saa bekedent kalder den delige lange Skrivelse. Jeg vilde ikke have undværet en Sætning deraf for meget Godt. Hvem Anden end De vilde have tænkt paa at fortælle mig den ubetalelige Historie om Tante Bines svøvede Chocolate? Hvem Anden vilde have bragt mig Efterretning om Peis' nye Killinger og Omflytningen af Meublerne i Dagligstuen? Og netop lige smaa Nyheder fra Hjemmet er det, som interesserer os „Danste i Paris“ allermost. De forlanger blot til Gjengjæld, at jeg skal skrive Dem et „rigtig fornuftigt Brev“ og fortælle, hvorledes jeg lever herovre — Intet er billigere. De skal saae en Beskrivelse, saa fuldstændig og samvittighedsfuld, som om De selv havde skrevet den; at den bliver ligesaa underholdende, tør jeg derimod ikke love Dem.

Jeg boer, for at begynde med Begyndelsen, i et lille Hotel i Quartier Latin. Mit Værelse er aabenbart beregnet paa at være Sommerleilighed. Jeg har to store Ustanvinduer, som ere gjorte til at luffe op, ikke til at luffe i, og en Dør, der slutter saa stæt til Karmen, at man paa lidt nær skalde kunne rælle sine Venner Haanden gennem Sprækken. Den i ethvert fransk Værelse uundværlige Kamin med Taffeluhur paa og Speil over, er placeret halvanden Alen fra Binduet, og jeer snarere ud til at forsyne Stuen med Røg end med Varme. Gulvet bestaaer af seklantede Muursteen, oversmurt med rødt Bonevæg, og Væggene ere prydede med Kobberstik fra forrige Aarhundrede. Med danske Forbringere vil man ikke let komme til at føle sig hjemme her, men Begreberne: hjem og hjemme ere jo ogsaa endnu saa fremmede for Franskmændene, at de ikke engang findes i deres Lexicon. En Mængde af disse Værelser skal i strenge Vintre være aldeles ubeboelige, idetmindste for Nordboer. En af mine Landsmænd, der overvintrede her ifjor og anstillede meget samvittighedsfulde meteorologiske Observationer, har forskikret mig, at hans Thermometer, der endda hang temmelig nær ved Kaminen, ikke kunde bringes op over sex Grader i de koldeste Dage, og det uagtet han uslæbelig vedligeholdt et Baal paa Ildstedet. For Pariserne har Huusdygge og Huusvarme imidlertid mindre at betyde, da de som sagt kun forlange en Vålig isbedstfor et Hjem: det synes, som de arbeide ude, spise ude, more sig ude og kun jøve hjemme — eller som de i Mangel af dette Ord udtrykke sig: hos dem selv. De Danste i Paris ere et meget letuemt Folketærb; de lære snart at gjøre ligesaa.

I Reglen „staae vi op kl. 9, og blive oppe med det samme“ kl. 12 spise vi Frokost. Man har her et eget Slags Frokost-Etablissementer, som jeg maa beskrive Dem lidt næriere, det er de saakaldte Cremerier. For en halv Snees Aar siden hed de kun Laiterier, men nu ere de aabnærede. Man har Cremerier af meget forskjelligt Udseende; det, hvori vi bejunnere er et af de smukkeste baade i Gen-